

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Luimige Reis langs den Rijn

Hood, Thomas

Amsterdam, 1840

Aan Gerard Brooke, Esq.

[urn:nbn:de:bsz:31-140259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-140259)

AAN GERARD BROOKE, ESQ.

MIJN WAARDE GERARD!

Gij zult u verheugen te hooren, dat wij zonder te verdrinken uit het waterige *Holland* geraakt zijn — een land, hetwelk men om al zijn grachten en klokkenspel als een klinkend moeras zoude kunnen uitduiden.

Wij verlieten *Nijmegen* min of meer met dat gevoel van ontevredenheid, hetwelk ons ten onregte bezielt, wanneer wij ons eene plaats herinneren, alwaar wij of eenig leed of eenige teleurstelling ondervonden hebben. Maar inderdaad van het zoetste geschenk der milde natuur beroofd te zijn, is toch ook genoeg, om zoowel iemands zedelijke als plaatselijke genegenheid den bodem in te slaan. Mijn oom zegt er weinig van, alzoó hij zich altijd als op den rand van een' eeuwigdurenden slaap staande blijft beschouwen, maar mijne tante klaagt bitter, dat zij nog geen' gerusten nacht heeft gehad, sedert dat wij van *Londen* zijn afgereisd: terwijl hare meid geuwendende verklaart, dat het reizen buiten 's lands een rumoerig ding is, en hare meesteres reeds meer dan eens van ter zijde een' wenk heeft gegeven, dat zij er zich niet op verhuurd heeft, om

haar op zulk eene reis te vergezellen. Wat mijzelven aangaat, ik vereenig mij met den luiaard van D^r. WATTS, en wenschte even als hij, wel »een weinig meer slapens en een weinig meer sluimerens.» Nu, al dat klagen en al die ontevredenheid is het werk van één' lastigen reisgenoot, dien het toeval ons in een Duitschen windbuil in hetzelfde logement deed aantreffen. Hij was een eenling van de gansche som der passagiers van *Rotterdam* af, maar had door zijne nietsbeduidendheid niemand's opmerking getroffen. In zijn' rok als in een pennekoker stekende, eene soort van mixtuur van een' postrijder, een' saletrekel en een' kantoorklerk zijnde, viel het niet ongemakkelijk op dit eerste gezigt te beoordeelen, tot welke klasse van dieren hij behoorde. In weerwil evenwel van een los voorkomen, een' sluw opslag van het oog, en het gebruik van zekere uitdrukkingen, welke te *Londen* algemeen in zwang zijn, lag er evenwel iets zoo doms over zijn gelaat, dat men zeker van hem geen kwaad had verwacht, noch dat hij iemands slaap zoude hebben kunnen storen. Om trent middernacht evenwel, terwijl nommer één lag te slapen, nommer twee te droomen, nommer drie te snorken, en nommer vier misschien onder de bezwaring van het *soupé* lag te hijgen, werd het gansche volkrijke etablissement op eens uit den slaap gewekt door een paar geweldige losbrandingen, welke ieder een met schrik vervulden. In de eerste zinsverbijstering meende ik wezenlijk, dat de Belgen trachtten de stad door een *coup de main* te overrompelen. Alzoo *Nijmegen* werkelijk in staat van beleg was, kwam de wacht uitloopen, en terwijl ik mijne onderkleederen

aanschoot, stond er reeds een twaalfstal soldaten op de deur te rammeijen en te schreeuwen, om binnengelaten te worden. Ik sprong mijne kamer uit en vond den trap en de gangen vol van mannelijke en vrouwelijke gedaanten, in verschillende trappen van naaktheid, onder welke onze meid *MARTHA* niet het minste in het oog liep, naardien zij, om redenen haar bekend, hare gewone nachtmuts verwisseld had voor die welke zij des daags droeg, met vuurroode flodderende linten, en welke dus het eenigste ordelijke kleedingstuk was, aan haar of aan de gansche vergaderde menigte te bespeuren. Haar mond stond wijd open, zoodat zij zekerlijk gilte of schold, maar het rumoer, hetwelk zij maakte, werd verdoofd en ging verloren onder eene verwarring van talen, die het even te voren zoo geruste logement in een tweeden *Babel* hadden veranderd. Eenige schreeuwden »brand!» andere »moord!» en ééne schelle vrouwenstem gilte: »De Franschen! De Franschen!» De patrouille werd inmiddels binnengelaten, en drong zonder verdere pligtplegingen den trap op door tot naar de kamer, waaruit men de twee schoten vernomen had. De deur was op den grendel en met eene bout gesloten, maar werd spoedig met de kolf van een geweer opengeslagen, waarop de gansche menigte in massa naar binnen stroomde. Daar zat onze snaak met een' fraaijen zijden doek, bij wijze van een' tulband om zijn hoofd gewonden, overeind in zijn bed, verwonderde zich zeer over ons bezoek, en betuigde zijne bevreemding, dat hij zijne pistolen te *Nijmegen* niet mogt afschieten, zoo als hij uit zijn achtervenster te *Paddington* gewoon was te doen. Het

viel niet gemakkelijk hem den aard van zijn misdrijf onder het oog te brengen, of hem naderhand te be-
duiden, dat hij er niet wel aan gedaan had. De her-
bergierster schold in het Hollandsch, de knecht bab-
belde in het Fransch, de sergeant van de wacht dreig-
de, en zwoer in al de talen, welke hij kende, terwijl
onze maat in slecht Engelsch snoefde, dat hij een vrije
Brit, enz. was, en in de geheele wereld het regt had,
om zijne pistolen af te schieten. Het alarm nam zoo-
danig toe, dat onze landsman groot gevaar liep van
een' nacht in de *Corps de garde* door te brengen,
maar eindelijk werd de zaak vereffend voor eene boete,
welke hij, blijkbaar niet voorzien van een *port d'armes*,
betalen moest, en welke, zeer natuurlijk, aan snapsjes
besteed werd. Hij kreeg daarenboven het berigt, dat
de schade van de deur een der posten van zijne reke-
ning zoude uitmaken, en in *Holland* zijn de passagiers-
rekeningen geene beuzelingen. Hij had daarenboven
nog al de verwijtingen door te staan van zijne mede-
reizigers, die door zijn toedoen de bittere beproeving
moesten ondervinden van uit den eersten slaap gewekt
te zijn, eene beproeving zoo veel te zwaarder, omdat
hem, met eene vroege stoomboot moetende vertrekken,
geen tijd tot een' tweeden slaap overbleef. Even gelijk
het onweder het bier verzuurt, had het onverwachte
schot al den melk van menschelijke goedhartigheid
doen hotten — elk woord dat men hoorde, was als een
druppel zuur, en den armen sukkel letterlijk met vloek-
woorden overladen hebbende, deinsden al de slaapmut-
sen eindelijk weder af naar hunne kussens, en wij
lieten hem aan zich zelve over.

Ik was zeer nieuwsgierig, om te weten, welke houding de bewerker van de stoornis den volgenden morgen zoude aannemen, maar toen hij aan boord van de stoomboot verscheen, lag er in plaats van eenige verlegenheid, integendeel zulk een voorkomen van weltevredenheid en zelfsbehagen over zijn gelaat verspreid, dat ik overtuigd werd, dat hij bij zijne terugkomst te *Walbrook* of *Lothbury* onder zijne kameraden op het Nijmeegsche stukje zoude roemen, als op een groot heldenfeit. Ik ben zeer beducht, dat dergelijke vertooningen zeer algemeen zijn onder die soort van lanterfantende reizigers, die zich verbeelden overal te huis te zijn. Gij moet u nogtans niet verbeelden, dat ik die alleen onder de bewoners van onze hoofdstad meen te vinden, die als de gansche horizon van doek was, er een Panorama van *Londen* op zouden schilderen. Er zijn misschien nergens zoo veel van die ledigloopers van allerlei rang dan in *Frankrijk*, die zich verbeelden, dat de geheele wereld in *Frankrijk*, en geheel *Frankrijk* in *Parijs* gelegen is.

Toen ik het bonte gezelschap aan boord overkeek, deed het mij leed de afwezigheid te bespeuren van den gelen en den rooden man, de mostaard en peper, die mij tot dusverre tot mijn toespis gediend hadden. Dan, voor het tegenwoordige zoude ons vermaak voortkomen van iemand uit ons eigen midden. Mijne tante, zoo als gij weet, is eene goedhartige, eenvoudige ziel, maar zoo vurig in hare aandoeningen als zwak van zenuwgestel. Zij gelijkt in één woord naar de Abdis van CHAUCER, die geheel »gevoel en hart» was. Aan die geaardheid heeft zij de meeste van hare reisavonturen

te danken, waarvan ik er thans een beschrijven wil — maar onder het zegel der geheimhouding, want het is een zoo kiesch onderwerp voor haar, als het overwinnende zeekalf voor HECTOR M^c. INTYRE in den »Oudheidkenner.« Den eersten plaats na hare droefheid over het verlies van haren »armen GEORGE« bekleedt haar bitterste verdriet van geene moeder te zijn, en even gelijk sommige hennen, welke in hetzelfde geval zijn, dekt en broedt zij het eerste kicken het beste, hetwelk zij mogt aantreffen. Tot hare grootste blijdschap dan vond zij onder het reisgezelschap een' dikken, vetten, forschen, fikschen, kleinen knaap, met lange krullende haren tot over zijn' rug nedervallende — hij zal naar gissing zoo wat acht jaren oud geweest zijn — vrij wat te jong volgens hare meening, om alleen, en dat vooral op zee, zonder iemands toezigt uit reizen gestuurd te worden. Zulk eene schandelijke onvoorzigtigheid, zoo als zij die geliefde te noemen, wekte haar medelijden in een' hoogen graad op, en deed haar besluiten, om als eene moeder over het verlaten knaapje te waken. Zij bewees hem dienvolgens allerlei moederlijke liefkozingen, die haren *protégé* in het eerst tamelijk goed schenen aan te staan, hoewel hij ze een weinig later met vrij wat stroefheid beantwoordde. Maar tante voer voort als eene ware vrouw hare teederheid te verspillen, hoe ondanikbaar het voorwerp van dezelve ook wezen mogt — zich van tijd tot tijd vrij wat toegevende aan schimp-schoten tegen de Deutsche vaders en moeders, en de behandeling van hunne kinderen. Gelukkiglijk deed zij het in eene spraak, welke de landtaal niet was. Eindelijk werd hare verontwaardiging ten top gevoerd,

toen zij haar aangenomen dreumes eene gewoonte zag opvolgen, welke zij in jongelingen van verderen leeftijd kwalijk dulden kan. »Het was,» zeide zij, »dol genoeg zulk een' kabouter in de kleeding van een volwassen mensch te steken, zonder hem toe te staan de gewoonte van volwassen menschen aan te nemen — b. v., tabak te rooken — en waarachtig» gilde zij bijkans uit: »ziet nu eens aan, de kleine bengel drinkt ook al een glas Hollandschen jenever!» Het gezigt daarvan deed haar alle geduld verliezen. Zoo vroeg een snaps te drinken kwam haar eene doodzonde voor. Dewijl nu eene vermaning tot onthouding daarvan in eene vreemde taal weinig kon baten, nam zij eensklaps, even als eenige onzer Chartisten, hare toevlugt tot de lichaamskracht, en stak in volle drift hare hand naar den verwenschten drank uit. Dit was een geweldig affront voor het langharige manneke, die zich met alle magt te weer stelde, en alzoo hij voor zijne jaren al tamelijk sterk was, volgde hier eene langdurige worsteling op, welke het gezelschap op het verdek bijzonder vermaakte. Tante trok den jongen naar zich toe en bekeef hem in het Engelsch — de kleine kabouter schopte en sloeg van zich af, en bewees onder het koeieren van zijn Hoogduitsch, dat hij behalve zijne andere bekwaamheden, ook in het vloeken uittermate bedreven was. De Genius der Matigheid zegepraalde eindelijk: mijne tante stortte het vocht uit het glas over den grond uit, en het kleine manneke gaf daarvoor aan zijne wraak lucht door het ledige glas in den *Rijn* te werpen. Tot dusver was alles goed gegaan. Tante had de overwinning behaald, in een' strijd, dien zij meende uit pligt

„DIE KANSEN VERGELIJKEN DRIEFT OOK AL EEN GLAS JENNEVER!" .Blz. 76.

„DIE KLEINE BENGEL DRINKT OOK AL EEN GLAS JENEVER!“ Blz. 76.

en voor een goed grondbeginsel gestreden te hebben: maar hare zelfstevredenheid was bestemd om van korten duur te zijn. Mijn oom, die het krabbelvuistje met ondubbelzinnige blijken van verbaasdheid aangezien had, bleef niet in gebreke de overwinnende partij geluk te wenschen over hare buitengewone geestkracht en volkomene zegepraal: want het knaapje was vol schaamte over zijne neerlaag naar de voorkajuit gevlugt. »Het is niet» zeide mijn oom, »dat ik onder die groote theedrinkers behoor, maar een veulen is nog maar een veulen, en hetgeen goed is te drinken voor een' sterken man, is misschien een zeer schadelijke drank voor een' jongen.» — »*Verzeihen sie, Sir!*» viel hem onze kapitein in de rede, die het hartelijkst van allen lagchende de schermutseling had aangezien, »*aber der kleine Gentleman er ist not ein Knabe, er ist was man sagt ein kleines mannchen.*» — »Ik vooronderstel dat gij een dwerg meent» hernam mijn oom. »*Ja, ja, ein Zwerg,*» antwoordde de kapitein, »*er ist neun und zwanzig Jahre alt.*» Verbeeld u, GERARD! de uitwerking van dit bericht op eene teedere, zwakke vrouw, gelijk mijne arme tante, gedreven door een gevoel, hetwelk bijkans aan preutscheid grenst! Ik moet erkennen, dat ik voor de gevolgen van den eersten schok een weinig verlegen was. Bij geluk evenwel voelde zij zich niet genoopt om overboord te springen, maar ijldes naar beneden, alwaar wij haar in het paveljoen onder MARTHA's handen in een hevige zenuwtoeval vonden, terwijl zij al snikkende te kennen gaf, dat zij wenschte nooit — nooit — nooit — *Woodlands* verlaten te hebben. Zij be-

schouwde de zaak thans uit het oogpunt, alsof zij niet alleen haar zelve, maar ook hare gansche sekse, en in het bijzonder hare vaderlandsche vrouwen, verneederd had. »Wat zullen de vreemdelingen denken?» vroeg zij: »van eene Engelsche vrouw, en dat nog wel eene weduwvrouw, welke daar als eene lompe boerin met een' vreemd man, het is om het even, hoe groot of hoe klein, aan het worstelen gaat? — Wat zullen ze van mij zeggen — o, wat kunnen zij zeggen?» — »Nu, KATOO! wat dat betreft» zeide mijn oom, die voor zieketrooster begon te spelen, »al wat zij van u zeggen, zal toch in eene vreemde taal zijn, en gij loopt geen gevaar van iets onaangenaams te hooren.» — »Maar wat zullen zij denken?» voer de bedrukte schoone voort. »O! zij zullen denken dat gij gestreden hebt als eene vrouw, of gij zoudt wel eene forscher tegenpartij gekozen hebben.» Maar de treurende was voor geen' anderen troost vatbaar, dan dat het paveljoen als een *locus poenitentiae* (eene plaats van berouw) voor haar alleen werd ingeruimd, om aldaar opgesloten en van alle getuigen verwijderd hare dwaling en hare schande te kunnen beweenen. »Weet gij wat het is, FRANK!» zeide mijn oom, nadat wij zamen eens hartelijk over de klucht gelagchen hadden, zonder dat mijne tante het konde hooren. »Wij moeten het haar nimmer zeggen, — maar van nu voortaan, geloof ik, dat het voorval van dien kleinen Lilliputter GULLIVER en zijne voedster GLUMDALSTICH niet belagchelijker was dan dit!»

Ik hoorde naderhand dat het kleine manneke van de stoomboot een voornaam man was te *Elberfeld*, in het vak der manufacturen, en de kapitein waart-

schuwde mij, dat ik van deze zak-editie van het menschelijk geslacht nog verscheide andere exemplaren in de Rijnsche Provinciën zoude kunnen aantreffen, inzonderheid een paar broeders, die te *Coblentz* geboren waren. Het is iets opmerkelijks, dat *Duitschland* even zoo vruchtbaar is geweest in het voortbrengen van natuurlijke als van hovennatuurlijke dwergen. Al onze poppenkasten, rarekieken en kermistenten hebben hunne voornaamste Pygmeën aan dat Rijk te danken, terwijl hunne dichtelijke fabelleer vol is van gnomen en kaboutermannetjes — eene zamentreffing, waarvan ik de verklaring nederig aan de beschouwing onzer wijsgeeren overlaat.

Te *Lobith* kwamen wij aan de grenzen, en gingen van de bescherming van den Triton of den Stokvisch, of wat anders ook het zinnebeeld wezen moge, onder de vleugelen van den zwarten Pruissischen adelaar over, dien wij weldra in de houding van een' roofvogel voor het eerst boven de deur van eene schuur zagen. Onze paspoorten werden ons derhalve afgeëischt te *Emmerik*, de eerste Pruissische stad, en dit gaf aanleiding tot eene scène met onzen hypochonderen lijder, gelijk aan die, waarvan wij te *Nijmegen* reeds een staaltje hadden bijgewoond. Op de aanvraag naar zijn paspoort gaf hij eenvoudig ten antwoord, dat het niet noodig was. »Maar, Sir! gij gaat immers naar *Keulen*?» vroeg onze kapitein. »Dat zal ik wel niet, Sir!» antwoordde mijn oom op een' even zoo hitsen toon, alsof hij het punt van quaestie met Dr. TRUBY zelve behandelde. »Zoo als gij goedvindt, Sir!» hernam de kapitein, naar de wijze van zijn landaard zijn gelaat in plooiën trekkende,

»maar gij moogt de Pruisische grenzen niet over, zonder uwen pas te laten viseren.» — »Mijn beste vriend!» hervatte mijn oom, »ik ga over de allerlaatste grenscheiding van alle, vanwaar uw Koning van *Pruissen* met zijne gansche politie, en met zijne geheele armee mij niet weren kan.» — »*Der Teufel! wo is that?*» riep de Duitscher uit, geweldig verbaasd over die schijnbare ontkenning van het vermogen van een Vrijmagtigen Monarch. »Het is in eene andere en betere wereld» zeide mijn oom op een' plegtigen toon en met eene beweging van zijn hoofd, welke, even als die van Lord BURLEIGH, op zich zelve eene predikaatsie was: »en let op hetgeen ik u zeg, Sir! Ik zal daar nog voor dezen avond zijn.» Nu werd het tijd voor mij om er tusschen te komen, en bij wijze van verzoek kreeg ik het document. »Nu dan, FRANK! daar is het — maar denk aan hetgeen ik u zeg, het is een dood ding. Doe er mede wat gij wilt, maar kwel mij toch voortaan met zulke wereldsche formaliteiten niet langer.»

Apropos van zulke paspoorten! — Onze kapitein, een looze kwant, en die vrij luimig van aard is, vertelde mij, dat hij den vorigen dag een paspoort gezien had, waarop de houder zich zelve als »een' man van aanzien» had opgegeven, en ten einde nog eenig gewigt aan het geschrift bij te zetten, stond er de naam op geschreven van den Lord Major van *Londen*, en van een' of twee der *Aldermen*. Welk een karakteristieke trek van een' rijken Londenaar, die op reis gaat!

Terwijl onze paspoorten gevisceerd werden, kwamen de ambtenaren van eene andere Inquisitie aan hoord

om hunne bezigheden te verrigten. Zij gedroegen zich zeer betamelijk: maar het zoude ook zeer onstaatkundig zijn, aan het begin van een zoo fraai en voordeelig schouwtooneel als de *Rijn* oplevert, deszelfs bezoekers door eene onbeschofte behandeling af te schrikken. Het onderzoek werd dus stiptelijk bewerkstelligd, maar er werd niets gevonden, wat verboden was, behalve zeker pakje met Hollandsch linnen, waarvan de tolbedienden zich weder meester maken. Ik was op het punt van ten behoeve der eigenares er tusschen te komen, toen hare meid vol moed die verdediging op zich nam. »Dat Hollandsche goed» zeide zij, »was eerlijk gekocht en betaald; het behoorde aan hare meesteres.» — »Maar het is onderhevig aan belasting» zeide de tolwachter. »Dat is het niet,» antwoordde MARTHA op een' stelligen toon, terwijl zij zonder het zelve te weten, aldus een advocaat voor den vrijen handel werd. »De Hollanders hebben het niet belast, en dus is het tegen de reden dat de Duitschers het doen zouden.» — »Ik zal u het boek laten zien» hernam de Duitscher: »Gij weet wel wat een tarief is?» — »Dat mag een luivagen wezen» riep MARTHA, driftig wordende, uit. — »Dat is de Deutsche handelswet» zeide de tolbeampte: »Wet of geene wet» hervatte MARTHA; »men mag met het goed van mijne meesterses maar zoo niet heengaan.» — »Wel, waarom geeft gij het dan niet aan?» vroeg hij, waarop de meid verklaarde dat zij niets wist van aan te geven. »Als gij het linnen medencemt, zult gij mij ook medenemen» zeide zij, en de daad met hare woorden parende, ging zij met al de waardigheid van een' Lord Kanselier, die bron van alle regtvaardigheid, boven op het pak linnen

zitten. De tolbeambten keken elkander aan en wisten niet wat te beginnen, toen zij uit hunne onzekerheid gered werden door iemand, die tot op dit oogenblik even zoo weinig acht op de zaak geslagen had, als of hem de dingen van de wereld letterlijk niet aangingen. »MARTHA! verzoek mijne zuster eens boven te komen.» De meid sprong op om die boodschap te verrigten, maar zij had zoodra niet hare hielen gekeerd, of mijn Oom wees naar het linnen, en zeide tegen de tolbedienden; »Neemt het, en vaart er wel mede. Het is zeer tot uwe dienst om er hemden of handdoeken of al wat uwe vrouwen zullen verkiezen, van te maken.» De beambten zagen hem aan en schenen de ware meening van die woorden te betwijfelen, tot dat ik ze hen zoo goed en kwaad als ik kon, in het Hoogduitsch vertolkte. Toen keken zij nog ruim zoo bevreemd op, niet zonder reden denkende dat de Engelschen toch zonderlinge menschen waren: maar zich eensklaps bezinnende maakten zij eene diepe buiging, eerst voor mijn oom, vervolgens voor mij, namen toen het pak linnen op, en gingen er mede heen. »Weet gij wat het is, FRANK?» zeide mijn oom, »menig een zoude in zulk een geval zijne streng vastgehouden hebben; maar vooreerst zijn wij van een' grooten last bevrijd, en ten tweede, het Hollandsche linnen zoude ons, voordat wij weder op *Woodlands* komen, meer dan tweemaal de waarde gekost hebben. Behalve dat de in beslag neming er van voor uwe tante een' nieuwe troost zal zijn. Ja, lach vrij: maar voor een bedrukt hart is er niets ter wereld beter dan een wezenlijk verdriet. Daarvoor houde ik het, en geloof mij op mijn woord, eer dat er eene week om is, zal mijne

arme zuster veel meer vergramd zijn tegen den Koning van *Pruissen*, dan bedroefd over den armen *GEORGE*."

Hoezeer nu mijn oom in die bespiegeling wel geen ongelijk mogt hebben, had hij het ten opzichte van den afleider, die den schok had door te staan, toch kwalijk begrepen. In het oogenblik toen *MARTHA* weder kwam, en ontdekte dat zij geplunderd was, gelijk eene hen van hare kiekens, begon zij een getier aan te heffen, hetwelk door niets konde gesused worden, dan door de verklaring van mijn' oom, dat hij zelf er de hand in had gehad. Geheel vol daarvan ijldde zij naar hare meesteres weder, en toen wij in het paveljoen gingen eten, (want mijne tante wilde volstrekt niet aan de *table d'hote* komen) bleef zij niet in gebreke, haar Hollandsche tafellaken over de tafel uit te spreiden. Het was hard genoeg, »zeide zij» teleurgesteld te worden in hetgeen zij uit best wil deed, zonder het verdriet te hebben van zulks aan haren eigen broeder te moeten wijten. »Haar eigen broeder keek een weinig op zijn' neus bij die aanmerking, en als zij met die zegepraal tevreden geweest was, zoude zij waarschijnlijk de zege behaald hebben, maar toen zij voortvoer met hem van ondankbaarheid te beschuldigen, alzoo het pak linnen tot een nieuw stel hemden voor hem zelven bestemd was, leverde de gewone zwakheid van gestel hem nieuwe wapenen op. »Nu *KATOO!* wat voorbij is, is voorbij. Gedane zaken nemen geen' keer, en gij moet dat zoo niet ter harte nemen. Behalve dat, *KATOO!*» voegde hij er zeer ernstig bij; »gij hebt nog één' troost: gij weet wel, dat al hadt gij die hemden ook voor mij gemaakt, ik dezelve toch nooit zoude gedragen hebben."

Om eens eene uitdrukking van onzen medereizenden Londenaar te gebruiken, »de stoomboot blijft een ganschen nacht tusschen *Nijmegen* en *Keulen* aan boord,» en de passagiers slapen in dien tusschentijd zoo als zij slechts kunnen, zonder eenig daarvoor ingerigt gemak. Bij gebrek van eene kooi is een hoekje een goed *surrogaat*, maar om hetzelfde te krijgen, had ik een' grooten voorraad van Deutsche pijpen uit den weg te zetten. Aldaar zat ik te sluimeren tot in den morgen toe, wanneer ik meende te hooren dat er een bengel werd geluid, dat de raderen stil stonden, en dat de boot met een' harden stoot ergens tegen aanliep. Een dozijn vreemde gestalten met zonderlinge mutsen op sprongen op, en begaven zich ieder eene pijp uitkiezende, uit de bedwelmende atmosfeer van de roef, in welke een dergelijk aantal, die er nog vreemder toegetakeld uitzagen ieder met eene meerschuimen pijp in den mond, hunne plaatsen verving. De bengel luidde weder, de raderen geraakten op nieuw in beweging, ik sloot mijne oogen op nieuw, en toen ik die in den ochtendstond wederom open deed, verhaalde men mij dat wij te *Dusseldorp* aangelegen en eenige passagiers verwisseld hadden. Eenige der tweeenige schepsels, welke wij bij die gelegenheid aan boord hadden gekregen, zagen er, volgens hunne gewoonte, allerpotsierlijkst uit. Een van hen, een kort, stevig man, wekte inzonderheid de aandacht van mijn' oom. »In 's hemels naam, *FRANK*? Wie zou die langharige mensch wezen? — die dáár met dat zwart fluweel, met een gat uit den rand gesneden, alsof het een schéerbekken was?» — »Ik houde hem,» zeide ik »voor een schilder, of althans voor een', die zich

waant een schilder te zijn, van *Dusseldorp*: die muts is eene nabootsing van die van RAPHAËL, en de groote hoed, dien hij bij zich heeft, is eene copij naar dien van RUBENS." »Hm!" zeide mijn oom. Nu moet gij weten dat alle winderigheid hem een afschuw is, en hij verheelde ook zijn ongenoegen niet. »Schilders? neen FRANK! geloof mij op mijn woord! het zijn echte kladders. Het is mijne vaste meening, dat lieden, die zoo vol van zich zelven zijn, ledig zijn van iets anders. Met al hunne Raphaels en Rubens hoeden, houde ik het veel meer met eenen gewonen Londenschen huis-schilder in zijne muts van bordpapier. Neen, FRANK! neen: een man, die van zich zelven zoo veel vertooning maakt, zal nimmer iets goeds op *Somerset House* laten zien."

Deze jonge kunstenaars maakten inmiddels eene beweging, alsof zij de ouden door eene »Hemelvaart," of eene »Transfiguratie" hadden geëvenaard. De gewaande RAPHAËL vooral had zijne haren zoo volkomen naar het model van SANZIO opgemaakt, dat hij ten duidelijkste bleek, zoo al niet met de penseel, dan toch met den haarschuijer zeer behendig te kunnen omgaan. Doch het kwam mij als eene heiligschennis voor, en ik kon mij niet onthouden van in mijne gedachte de beide *Bürschen* aldus aan te spreken: »Heeren! in plaats van u naar de manier van RUBENS en RAPHAËL te kleeden, hadt gij, dunkt mij, lang vóór hun' tijd, naakt behooren te loopen — in dien barbaarschen tijd, Heeren! toen gij te gelijk uwe kunst geoefend en uwe eigenliefde had kunnen voldoen, met uwe eigene ligchamen uit te schilderen."

Dat gaf mij lucht; maar om nu geene verkeerde gevolgtrekking op te maken, GERARD! raad ik u het fraaije werk van den Graaf ATHANASIAS RAGZYNSKI over de latere kunst bij de Duitschers op te slaan: aldaar zult gij ontdekken dat *Dusseldorp* even zoowel goede schilders, als leeken in de kunst heeft opgeleverd.

»En nu naar *Keulen!*» dunkt mij, hoor ik u roepen: maar mijne hand is moede en mijne pen afgeschreven, en ik moet die oude stad voor een' volgenden brief bewaren. Ontvang de betuiging van mijne vriendschap voor u, en van mijne liefde voor EMILIA. Vaarwel.

FRANK SOMERVILLE.